

flemme overeens med Justitsministerens Mening, ville jo let kunne afhjælpes ved Redactionsforandringer.

Formanden: Jeg kan ikke have Noget imod, at Justitsministeren, hvis han maatte finde sig foranlediget dertil, afgiver de Oplysninger, som den ærede Landsstingsmand har ønsket; men forøvrigt kan jeg ikke tilstede, at Spørgsmaalet om Fruentimmernes Arveret optages som Discusstionsgenstand under nærværende Sag.

Justitsministeren: Ministeriet har ikke troet at burde gaae videre, end skeet er i Lovudkastet, eller at turde tilstede Dvinden fuld Myndighed. Man har i saa Henseende, som ogsaa af mig ved at forelægge Lovudkastet blev yttret, troet at burde slutte sig til hvad der er fulgt i et Rige, som tidligere har høyt Lovgivning tilfælles med vort Fødeland, og hvor Forholdene i en væsentlig Grad ligne Forholdene her, — nemlig Norge; der er man ikke gaaet videre, end at man ved Loven af 16de Juli 1845 har indrømmet Dvinden den Myndighed, som det nu er tilfaldet at indrømme hende ved dette Lovudkast. Forsaavidt den ærede Taler yttrede, at han muligt kunde finde sig opfordret til at fremkomme med et Endringsforslag til Loven, som gik ud paa, at Ministeriet, eller igjennem Ministeriet Amtmanden, kunde bemyndiges til at meddele Dvinden fuld Myndighedsbevilling, da er det et Punkt, som ikke har været under Overveelse ved Sagens Behandling; men jeg skjønner ikke, at der kunde være nogen Betænkelighed derved, naar Meddelelsen af disse Bevillinger kunde knyttes til visse Bestemmelser, der maatte optages i Loven i Forbindelse med den Bemyndigelse, der indrømmedes Ministeriet eller igjennem Ministeriet Amtmanden.

Den ærede Taler har dernæst fremsat adskillige Bemærkninger ved Lovens § 2. Naar der for det Første er yttret Tvivl om, hvorvidt Overformynderibestyrerne turde udlevere de Essecter, der løde paa visse bestemte Umyndiges Navne, til Dvinder, som ere i det Tilfælde, Lovudkastet omtaler, altsaa over 25 Aar, da har det været Ministeriets Mening, at Over-

formynderierne turde udlevere dem. Det er forøvrigt en Sag, der meget godt kan ordnes administrativt, idet man nemlig, hvis Loven i saa Henseende tilstæder nogen Tvivl, ved Circulærer kunde paalægge Overformynderibestyrerne, naar Loven var udfkommen, at befrie Overformynderierne fra slige Capitaler. Den ærede Taler har dernæst opkastet Tvivl, om Lovbestemmelsen i § 2 kommer til Anvendelse paa Fruentimmer, der efterhaanden naaer 25 Aar, medens de tre Aar løbe. Jeg troer ikke, at der kan være Tvivl om, at Paragraphen maa forstaaes saaledes, at den ogsaa kommer til Anvendelse paa disse Dvinder. Hvad endelig den tredie Bemærkning angaaer, som den ærede Taler fremsatte ved denne Paragraph, og som gik ud paa, hvorvidt Overformynderierne, naar de tre Aar vare forløbne, fremsendes kunde beholde Capitaler, tilhørende Fruentimmer over 25 Aar, indstaaende i Overformynderierne, saa maa jeg dertil yttre, at det forekommer mig klart ogsaa af Lovens Hensigt, at det ikke er Tilfældet. Naar de tre Aar ere omme, saa maa Capitaler, der tilhøre Fruentimmer, der ere 25 Aar, være uddragne eller uddrages af Overformynderierne. — Naar den ærede Taler har opfordret mig til at yttre mig over, hvorvidt Ministeriet maatte være tilbøjeligt til at søge den Bestemmelse i Arveloven, hvorefter Dvinder nu kun arve halvt mod Mænd, forandret; saa er det et Spørgsmaal, som ikke har været under Overveelse i Ministeriet, og jeg kan kun dertil svare, at det forekommer mig, at vægtige Grunde tale derfor, og at jeg ogsaa, efter den Foranledning, som nu dertil er givet, skal tage Sagen under nærmere Overveelse. Naar endelig den ærede Taler med Hensyn til Ukastets Motiver yttre, at det synes af dem at fremgaae, at det ikke saameget er Hensyn til Dvindens Stilling, der har foranlediget Lovudkastet, som Hensyn til vedkommende Embedsmænd, fordi den nærværende Tilstand medfører nogen Uleilighed for dem, da fatter jeg ikke rigtigt, hvad den ærede Taler i saa Henseende sigter til. Ikke et eneste Sted i Motiverne er der nævnet Embedsmænd, uden Side 4, hvor der siges, at de vedkommende Retsbetjente mulig ved denne Forandring ville tabe i Indtægter, og med Hensyn dertil